

Ալեքսանդր Ճատուրյան

Մուսա

Այս սև կյանքի մաշուկ օրերն երգելով,
Քո ձայնին եմ հնազանդում, ո՛վ մուսա.
Կյանքը սիրել սրբոտի խորո՛ւնկ վերքերով
Քո պատգամն էր՝ մանուկ օրից ես ուսա:

Դու ինձ արիր «Երգի՛՛ջ, կյանքը չէ՛ երագ.
Կյանքը խա՛՛ջ է տառապանքի, փորձության.
Այնտեղ կրո՞ղվն անհավասա՛՛ր հանապագ.
Այնտեղ չա՛՛րն է դափնին տանում հաղթության...

Դու ինձ ասիր «Դուրս եկ կյանքի ասպարեզ,
Վերք ու ցավից դու երգ հյուսիր սրբտալի.
Թո՛ղ քո երգում, արշալույսի զանգի պես,
Արև-կյանքի հրնչե՛՛ր ավետն ըղձալի...

Դու ինձ ասիր «Վըշտի ծո՛՛վ է քո երկիր,
Եղբայր ունիս անմխիթա՛՛ր, անտերունչ,
Նա դարերով բախտահալա՛՛ծ, տարագի՛՛ր,
Արյան խա՛՛ջ է կըրծքին կըրում անմռունչ...

«Թո՛ղ հույս հրնչե, վիշտ մըրմընջե քո քընար.
Թո՛ղ նա խոսի քո հեզ ազգի սրբոտի հետ.
Քանի քո շուրջ դեռ տիրում է ժանտ խավար,

Դու ա՛յլ կոչում չունիս կյանքում, հա՛յ պոետ...

Այս սև կյանքի մաշուկ օրերն երգելով.

Քո ձայնին եմ հնազանդում ո՛վ մուսա.

Կյանքը սիրել սրբտի խորո՛ւնկ վերքերով

Քո պատգամն էր՝ մանուկ օրից ես ուսա...